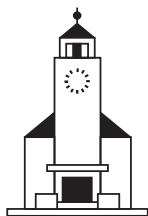

Bistro Na kopci – odpoledne hudby, občerstvení, rozhovorů...

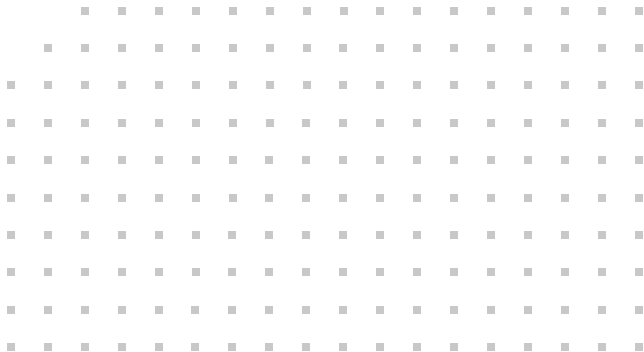
**FARNÍ SBOR
ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE
EVANGELICKÉ**

v Praze 6-Střešovicích

Náměstí Před Bateriemi 22, 162 00 Praha 6

EVANGELÍK 58

Radujte se v Pánu vždycky,
znovu říkám, radujte se!
Pán je blízko.
(Filipským 4,4–5)

SVÁTKY POKOJE V NEPOKOJNÉ DOBĚ

Opravdový pokoj a mír asi zažíváme jen vzácně. Každý máme své starosti a každý čas přináší svou porci obav. Ta současná doba, zdá se mi, nám nakládá důvodů k nepokoji vrchovatě. V globálním měřítku se dlouhotrvajícím suchem už nepřeslechnutelně ohlašuje klimatická změna. Politicky je situace ve světě značně nestabilní. Jako bychom už nemohli spoléhat na tradiční spojení, na sdílené základní hodnoty. A v naší, české společnosti se sami stáváme nestabilními k druhým, mezi sebou. Církev v Evropě se potýká s odlivem členů, v našem případě navíc i s nepřejícím veřejným míněním. Mnohé sbory evangelické církve se obávají nejbližší budoucnosti především z ekonomických důvodů. A v našem sboru máme starosti, jak to bude dál po odchodu oblíbené a pracovitě farářky. Všechny tyto obavy se zdají být nesoiměřitelné jak svými rozměry, tak závažností. Ve výsledku jsme na tom všichni podobně: Neklid a nervozita nám vládnu.

A tu přicházejí svátky pokoje. S vánoční andělskou zvěstí: „Nebojte se. . . narodil se vám Spasitel, Kristus Pán. . . Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle.“

Jak tahle zvěst promlouvá k nepokojné době?

Svátky mohou být doba vydechnutí. Jako za příměří ve válce, když bojující strany na čas odloží zbraně. Na chvíli odložit starosti, slavit, radovat se z přítomného okamžiku, z toho, co dostáváme a co máme. I to je dobré.

Ale vánoční svátky se zvěstí evangelia mohou být také nadechnutím. Kristus přichází jako cesta k pokoji, jako naděje do nepokojných časů. Jako Boží pomoc a inspirace pro všechny, kdo o pokoj usilují. Dodává odvahu, sílu a vytrvalost věřit pravdě, usilovat o spravedlnost, milovat bez předsudků a beze strachu. Zvěst evangelia je zvláště paradoxní: Pokoj nedokážeme zjednat, není to výsledek našeho výkonu, přichází jako zázrak a dar, ale zároveň jsme voláni k tomu, abychom se pro něj plně nasadili. Jako bychom si zázrak museli odpracovat. A přece zůstává zázrakem. . . . Tahle víra zmenšuje strach a rozpouští větší i menší obavy. Dodává vnitřní pokoj, klid a pevnost jako dobrou výbavu do nepokojných časů.

Pavel Pokorný

ZVEME VÁS NA BOHOSLUŽBY V ADVENTNÍM A VÁNOČNÍM OBDOBÍ

22. 12. čtvrtá neděle adventní

9:30 bohoslužby s vánočním zvěstováním (divadlem) dětí

16:00 divadlo: Don Quijote a Carmen (Chvála důmyslného bláznovství)

24. 12. Štědrý den

15:00 bohoslužby

25. 12. Boží hod vánoční

9:30 bohoslužby s vysluhováním sv. večeře Páně

26. 12. svátek Štěpána

9:30 bohoslužby s vysluhováním sv. večeře Páně

O DŮVĚŘE, O DĚTECH A O JEŽÍŠI

Jako každé narozené dítě potřeboval i Ježíš, aby se o něho někdo staral. Všichni žijeme od začátku z milosti, z daru. Někdo mne odnese, porodí, živí, pečuje o mě, drží mě v náručí. Žiju díky druhému člověku, druhým lidem.

I člověk Ježíš to má někde hluboko v sobě. Tuto bazální důvěru má s lidmi, s námi, společnou. Sám důvěřoval a zároveň poznal, jak je důležité být druhým oporou.

Jedna paní si napsala do deníku vzpomínku. Nebo spíš sen:

„Když jsem se narodila, nevypadalo to se mnou dobře. Porodní bába mě vzala do náruče, prohlédla mě a řekla: ‚Jestli přežije, se uvidí tak za dva dny. A promodralé mimino odložila na židli vedle dveří. Přicházely návštěvy. Za maminkou. Ptaly se, jak se jí po těžkém porodu vede. Na dítě, odložené na židli, se nepodíval nikdo. Křičelo, plakalo, ale nic.

Až se otevřely dveře ještě jednou a vešel Ježíš. Vzal miminko do náruče a posadil se s ním na židli.“

Sen. Ta paní píše, jak často se jí vrací. Psychoanalýza by k tomu možná řekla své.

Obraz Boha, pečujícího o dítě v náručí, v sobě choval i žalmista.

Žalm 131 je nadepsán jako Davidova poutní píseň. Píseň, kterou lidé zpívali cestou do chrámu.

„Nemám, Hospodine, domýšlivé srdce ani povýšený pohled, neženu se za velkými věcmi, za divy, jež nevystihnu.

Neboť svou duši jsem uklidnil a ztišil, jako dítě, jež se napilo z prsu své matky. Jako nakojené dítě je duše má ve mně.“

Učedníci zakazovali lidem s dětmi k Ježíši přicházet (Mk 10, 13–16).

Ježíš kolem sebe ale děti mít chtěl. Říkal, že Boží království musíme přijmout jako děti.

Co ale znamená „být jako děti“? Důvěřovat.

Potřebovat a nestydět se za to, že potřebuji. Pomoc, péči, lásku. Přijímat zadarmo. Protože stejně nemám čím zaplatit.

Nechat se obejmout. Narozeného Ježíše objal v chrámu starý prorok Simeon.

Ježíš důvěřuje. Je závislý.

Později, ke konci života, budou Ježíšem manipulovat. Vojáci už se nebudou ptát, co potřebuje, ani se k němu nebudou chovat s láskou.

Ježíš má však soucit. Se závislými a manipulovanými. S námi často vydanými na milost či nemilost světu. Sám to zakusil.

Na kříži má rozepjaté ruce. Vypadá bezmocný. Ale i tady Ježíš zve, přijímá. Lotrovi vedle sebe slibuje Boží království. Je zván jako lotr. Bez nároku, zadarmo.

My jsme do Božího království zváni také. Jako děti, i jako lotři.

Bez nároku, zadarmo; je to dar.

Lenka Ridzoňová

KDYŽ MÁMÁM A TÁTŮM DOCHÁZÍ DECH

aneb kde pomáhá *Home Sharing*

Představte si den: Ráno vás děti probudí už v pět hodin a nedají se přesvědčit, že je ještě noc. Sotva nějak nachystáte snídaní, stačí pár vteřin nepozornosti a někdo ze stolu srazí konvici s čajem. Je třeba posbírat střepy, setřít podlahu. Ještě že se aspoň nikdo nepořezal ani neopařil, říkáte si.

Ale den neběží lépe. Děti se snaží utrhnout si vaši pozornost a ten, komu se zrovna nevěnujete, křičí, brečí, zlobí se, truceje. A vy potřebujete do večera stihnout tolik věcí – nakoupit, uvařit, doběhnout na poštu, vyřídít lékaře, vyprat to prádlo, co už třetí den přetéká z koše, v práci vám hoří termíny . . .

Večer klesáte do postele s nadějí, že ten příští den bude klidnější.

Jenže někdy není. A někdy není ani příliš naděje, že by být mohl.

Tohle dobře znají rodiče, pečující o dítě s postižením. Ze seznamu toho, co by chtěli, přes to, co by měli, postupně seškrtávají vše až k tomu, co musí. Únava roste, ale je třeba ji odsunout, bude na ni čas jednou, později. Za rok, možná za pět. Ztrácejí se přátelé, vzdaluje se širší rodina – někdy z ostychu a bezradnosti, někdy proto, že není kdy a kde se potkat. Únava je navíc špatný rádce, vyhrocuje konflikty a zhoršuje vztahy i v nejužší rodině. Tátům a mámám začne docházet dech.

Naštěstí existují sociální služby, které můžou rodinám v podobné situaci hodně ulevit. Ale není jich dost a jsou to instituce. Sice třeba zajišťují kontrolovatelnou kvalitu, ale zaměstnanci se v nich často dost rychle střídají, služby mají řadu omezení a pravidel, daných sociálním systémem, a jsou hodně formalizované.

Dá se pomáhat i jinak?

Podobnou otázku si už před třiceti lety kladli v Irsku. Co kdyby pečujícím rodinám nepomáhaly jen instituce, služby, zaměstnanci? Co kdyby si rodiny vypomáhaly navzájem? Rodina, která nemusí o nikoho dlouhodobě pečovat a má dost sil, pomůže rodině, které už síly dochází. Jednou za 14 dní si třeba přijede pro dědečka na vozíku nebo pro holčičku s poruchou autistického spektra (PAS) a odveze je k sobě domů. Pár hodin, půl dne, případně, budou-li se na to cítit, klidně i delší dobu. A ta „vlastní“, pečující rodina si zatím odpočine, načerpá síly, získá čas pro sebe.

Takhle vznikl *Home Sharing* – výpomoc v rámci komunity – o potřebného člověka je pečováno v přirozeném domácím prostředí, byť nejde o domácnost vlastní. Pomoc, jejímž podstatným znakem je snaha o vztah mezi všemi zúčastněnými, protože v ideálním případě pak rodina „hostitelská“ pomáhá pečující rodině pravidelně řadu let.

S nápadem vyzkoušet *Home Sharing* v Česku přišly shodou okolností v loňském roce hned dvě organizace. První se jmenuje Naděje pro děti úplňku, která se dlouhodobě snaží poukázat na to, že rodiny pečující o dítě s poruchou autistického spektra jsou jednou z nejvíce ohrožených skupin pečujících a že dostupnost sociálních služeb zrovna pro ně je zoufale nedostatečná. Ta druhá je Rodinné integrační centrum z Pardubic, které poskytuje sociální služby rodinám dětí s poruchou autistického spektra.

V Dětech úplňku jsme o něco dále. Loni jsme hledali nejprve rodiny pečující o dítě s PAS, které jsou ochotny se účastnit tzv. „přepilotu“, tedy pokusu zjistit, jestli vůbec u nás má něco jako *Home Sharing* šanci, a pak pro ně hledali hostitele – rodiny, páry či jednotlivce – kteří by měli chuť, čas a prostor někomu takto vypomáhat. Pečující rodiny se přihlásily tři, po

prvním náboru hostitelů se přihlásilo deset lidí, z nichž osm prošlo i školením (ona ta příprava na hostitelství je docela důkladná) a šest jich nakonec bylo i „spárováno“ (to je taková dobrodružná část přípravy na samotný *Home Sharing*, kdy se napřed hledá ta nejvhodnější kombinace rodina/dítě-hostitel a pak se spolu všichni nějaký čas seznamují).

První ohlasy po půl roce fungování jsou ale radostné. Rodiče dětí s PAS říkají, že čas, který díky hostitelům získávají, je k nezaplacení. Děti si na své hostitele zvykly úplně snadno a hostitelé se na „své“ dítě těší, mají radost z toho, že někomu pomáhají, a baví je i setkávat se a sdílet zkušenosti s dalšími hostiteli.

A tak jsme letos oslovili další rodiny s takto postiženým dítětem, deset jich vybrali a hledáme pro ně další hostitele. Když se nám to povede, do dvou let bychom chtěli sepsat „kuchařku“ *Home Sharingu*, podle níž by se do věci mohly pustit další organizace. Dokonce nejen ty, které se věnují dětem s PAS, může to být dobrá možnost i pro další pečující rodiny...

Dočetli jste až sem? A chcete vědět více? Podívejte se na web homesharing.cz.

A pokud znáte někoho, koho by hostitelství mohlo zajímat, budeme rádi, když mu o nás řeknete. Nakonec věnovat někomu čas je docela dobrý tip na dárek.

Alena Pudlovská

PARTNERSTVÍ S OSS KONČÍ, PŘÁTELSTVÍ ZŮSTÁVÁ

Sbor v Oss nás požádal o ukončení dlouholetého partnerství. Na jaře v roce 2020 přijedou naši přátelé naposledy.

Jak možná víte, v Holandsku se církví přechod na samofinancování netýká. Veškeré své náklady platí sami odjakživa. Každý sbor žije tedy pouze za své. V poslední době, tak jako jinde v Evropě, trápí církve v Holandsku citelný úbytek členů, a to má své důsledky. I my jsme si všimli, že během těch posledních roků, co za nimi jezdíme, ubyla v kostele skoro polovina lidí. Místo dvou farářů, které měli ještě před pěti lety, mají teď jednoho. A znamená to pro ně i omezení některých činností, organizovaných na sborové úrovni, mezi které patří právě i partnerství našich sborů. Když jsme byli v Oss letos na jaře, při pátečním programu nás zástupci holandského sboru oficiálně požádali o ukončení. Neříkalo se jim to vůbec lehkou. Za 34 let jsme toho prožili mnoho, vznikla přátelství na celý život.

My, střešovičtí, jsme to vzali sportovně a pozvali jsme Holanďany, ať k nám přijedou ještě naposledy na jaře příštího roku, na závěrečné setkání. Zavzpomínáme, prohlédneme si obrazy a celou historii partnerství se pokusíme zdokumentovat a zachovat do budoucna. Chceme to hezky oslavit a nechat otevřený prostor, abychom o sobě i nadále věděli, a bude-li chuť, soukromě se vídali dál. Udělejte si tedy prosím čas na dny, kdy návštěva z Oss přijede: bude to od 14. do 17. května!

Tomáš Fendrych, kurátor

DVĚ SESTRY ZA OPONOU

Představení se konalo v pátek 18. října 2019

Mezigenerační reminiscenční představení, vycházející ze společných vzpomínkových setkání sester Jany Krčmářové a Magdaleny Smělé s mládeží z evangelického sboru ve Střešovicích

Reminiscence je tvořivá práce se vzpomínkami. Má mnoho podob a forem, vzpomínat mohou lidé každého věku. Speciálně pro starší lidi reminiscence představuje možnost, jak se vyrovnat se svým životem, čerpat sílu z životního příběhu a posílit vztahy s ostatními lidmi.

Mezigenerační reminiscence je setkávání a vzpomínání, kterého se účastní starší lidé na jedné straně a děti či mladí lidé na straně druhé. Starší lidé ve svém životě mnoho zažili a zvládli, prožili různé ztráty, byli svědky přelomových historických událostí. Svoje znalosti a zkušenosti mohou mladým lidem předat.

Reminiscenční divadlo zpřítomňuje minulé děje, jde o uměleckou interpretaci vzpomínek. Jeho cílem je radost ze společné práce, propátrání minulosti, která není v učebnicích.

Za významnou osobnost v oblasti práce se vzpomínkami se pokládá anglická autorka Pam Schweitzer, zakladatelka *The Age Exchange Reminiscence Theatre*. Ona byla inspirací cesty, která vedla k tomuto představení.

Hrají:

Jana Krčmářová, Magdalena Smělá, Eliška Ridzoňová, Marie Zemánková, Johanka Vejnarová, David Nadrchal, Marek Nadrchal, Jan Kolínský, Jiří Kolínský, Adam Konecký, Šimon Härtel, Petr Sobalík, Jaroslav Vetter

V roli Františka Daniel Fendrych j.h.

Režie: Alena Fendrychová

Hudba: Magdalena Fendrychová

Spolupráce: Eva Křivohlávková, Jitka Boučková, Anna Fendrychová, Martin Fendrych, Jaroslav Vetter, Jan Jelínek, Pavel Hejbal

Divadelní představení je součástí širšího programu s názvem **Ptejte se, dokud je čas**, podpořeného v rámci Diakonických a rozvojových projektů ČCE.

VOLBA STARŠOVSTVA 2020 – HLEDÁNÍ KANDIDÁTŮ

Milé sestry, milí bratři,

k volbě staršovstva sborovým shromážděním v březnu 2020 přistupme s pozorností, která takovému kroku náleží. Staršovstvo je správný orgán farního sboru. Odpovědností celého staršovstva je pečovat o duchovní život sboru, pastoračně doprovázet jeho členy, dbát na řádnou administrativu, dodržování řádů a dobré hospodaření (viz Církevní zřízení § 22, 23 a Řád o správě církve, oddíl H – vše najdete na portálu Evangnet v záložce ČCE). Funkční období staršovstva je šest let.

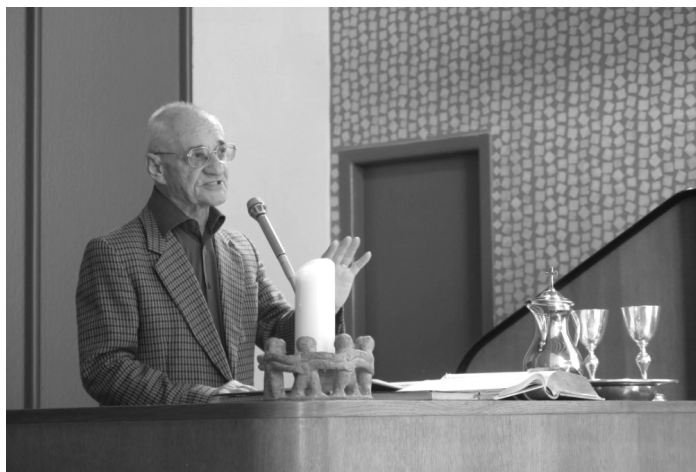
Střešovické staršovstvo tvoří 14 volených členů (presbyterů neboli starších) a dva členové virilní (faráři). Schází se zpravidla jednou za měsíc, první středu v měsíci, v 19:00. Nyní budeme volit i sedm náhradníků, u nichž je stanoveno pořadí, ve kterém jsou posléze povoláni do služby presbytera, jestliže někdo z řádně zvolených svou službu předčasně ukončí.

Kandidátku pro volbu nového staršovstva připravuje staršovstvo stávající. Chceme se přitom dotazovat všech členů sboru na jejich názor, hledat vhodné kandidáty s vaší pomocí. Do konce kalendářního roku můžete své návrhy vhodit do krabice v chrámové předsíni. Během ledna s kandidáty promluvíme, zjistíme, zda by volbu přijali a co by vám rádi o sobě sdělili. V průběhu února a března, až do volebního shromáždění, budou medailonky kandidátů zveřejněny na nástěnce ve sborové místnosti.

Za kandidáty můžete navrhnout členy sboru starší 21 let. Doporučujeme, abyste své návrhy podávali na základě znalosti kandidáta. Mluvte spolu. Ptejte se. Nevynechte ani stávající presbytery. Účast na sborovém životě, zájem o sbor i širší církev, komunikativnost, spolehlivost, ochota ke službě jsou žádoucí.

Staršovstvo se ujímá funkce hned po volbě. Na první schůzi volí kurátora (druhého statutárního zástupce sboru) a předsedu staršovstva. Po dohodě se seniorátním výborem pak při bohoslužebném shromáždění skládá slavnostní slib.

Staršovstvo

*J. Vetter při výročí
posvěcení kostela*

DO „RETRO“ MĚSTA SNAD UŽ NAPOŘÁD

Myslím, že každý v našem sboru nemusí vědět, že je mezi námi kromě příslušníka rumunské národnosti taky jeden čistokrevný Maďar. Není totiž moc nápadný. Tichý, usměvavý mladý muž, jehož čeština je na první poslech téměř bez vady. Mohli jste si ho všimnout v našem pěveckém sborečku a třeba vás napadlo – kdo tohle vlastně je?

Gábor Szabó. Po maďarsku Szabó Gábor. Jako úplně malý žil ve vesnici poblíž Székesfehérváru; jeho otec je farář v reformované církvi, rodina se tedy hodně stěhovala, nakonec zakotvila ve městě Kecskemét. Tam Gábor absolvoval církevní gymnázium a poté, na univerzitě ve Veszprému poblíž Balatonu, vystudoval chemické inženýrství – ropné rafinérské technologie.

S ženou Jarmilou mají desetiletou dceru Hajnalku.

Co se ti vybaví, když se zeptám na tvé dětství? Co nějaký nevšední zážitek?

V době mého dětství jsme žili v pustě. To je step a v ní osamocené farmy, vzdálené od sebe několik set metrů. Tatínek měl starý Wartburg a jezdil za svými farníky na domácí bohoslužby; tyhle farmy objížděl a já jsem jezdil s ním. Líbilo se mi to, mělo to takovou zvláštní sváteční atmosféru. Když přišel farář a lidé se u někoho doma shromáždili, byla to slavnost. Moc na to vzpomínám, nebylo mi tenkrát ani deset let. A pak se mi taky vybaví trochu obtížné soužití s mými třemi staršími sestrami, dost mě provokovaly a já jsem je tloukl. Byl jsem docela agresivní.

A když jste odešli do Kecskemétu?

Tatínek se stal seniorem. Tam v tom kraji je spousta reformovaných sborů, Kecskemét má asi 120 000 obyvatel a velká část z nich patří k té naší církvi. Jsou tam velké sbory, v kostele je 3000 míst, ve staršovstvu asi 70 osob. To je tady v Čechách nepředstavitelné. V té době už jsem s tatínkem jezdil i na vizitace, on jako senior navštěvoval sbory, dohlížel na jejich finance nebo musel přijet, když měli volby, jezdil, i když byl třeba ve sboru nějaký konflikt. Tatínek měl úžasný talent na vyjednávání, k těm znesvářeným lidem přistupoval s láskou, vždycky před sebou viděl, že jde o Boží dílo, z toho nechtěl slevit.

Představoval si, že budeš taky farář?

Vůbec ne. To že jsem s ním jezdil za těmi farníky, nebylo proto, že by to chtěl tatínek, to jsem chtěl já. Rodiče mi do toho, co bych rád studoval, vůbec nemluvíli.

Jak se ti líbilo na církevním gymnáziu?

Každé ráno v 7.15 byly bohoslužby, vyučování začínalo v 7.45. Gymnázium bylo staré už přes 400 let, pak je zavřeli komunisti a otevřelo se až v roce 1990. Tenkrát bylo moc hezké, že na zahájení přišli jeho už hodně staří absolventi z té předkomunistické doby. Kontinuita se nepetrhla, komunistům se to nepovedlo. Chodil jsem tam rád.

A co bylo po vysoké? Kde se vlastně vzala ta čeština?

(9) Já jsem prodával chemikálie velkým odběratelům, jako manažér pro pět zemí jsem hodně

cestoval. Kancelář byla i v Praze, kde jsem měl asistentku, a s tou jsem se těžko domlouval. Šlo totiž o francouzskou firmu, ona mluvila francouzsky, já anglicky; tak jsem si řekl, že bych se měl naučit česky. Koupil jsem si učebnici a začal sám doma. Poslouchal jsem češtinu v rádiu, taky už byl internet, ale nijak zvlášť mi to nešlo. Někdy v té době jsem potkal Jarmilu, pracovala v té naší pražské kanceláři. Ředitel firmy byl z Prahy, takže jsme se s Jarmilou vídali často, pořádala se různá výjezdní zasedání – V Bratislavě, v Budapešti, v Praze... V roce 2006 jsem se za Jarmilou přestěhoval do Prahy a od té doby jsme spolu. Ale můj vztah k Praze je daleko staršího data. Úplně poprvé jsem jel do Prahy s tatínkem v říjnu roku 1993. Bylo mi 17 a moc jsem nechápal, kam to vlastně jedeme. Tatínek nějak našel evangelický sbor ve Strašnicích, tak jsme tři dny bydleli u Pavla Klineckého, ve sborovém domě nahore v pokoji pro hosty. Mě to tenkrát moc zaujalo, i když musím říct, že maďarský venkov v té době vypadal mnohem lépe než Praha (!). Bylo to opravdu „retro“, ale mně se to právě líbilo.

Mluvíš česky dobře, navštěvuješ dnes ještě nějaký kurz?

V Praze jsem začal pracovat v ExxonMobil, to je obrovská ropná firma, pracuje tam přes 60 národností, a tam kurz češtiny nabízejí. Je to dvakrát týdně, od sedmi, před pracovní dobou. Hodně mi pomohlo, že jsem se díval na českou televizi. Doma jsme nejdřív mluvili anglicky, Jarmila žila v Anglii, umí tu řeč výborně, ale asi po dvou letech jsme začali mluvit česky. A když byla Hajnalka dvouletá, strávil jsem s ní doma jeden rok na rodičovské dovolené, můžu říct, že základy češtiny má paradoxně ode mne.

Když ses přestěhoval do Prahy, kam jsi chodil do kostela?

První tři roky do maďarského sboru v Klimentské ulici. Tenkrát jsme ještě bydleli na Floře, odešel jsem do Strašnic k Pavlu Klineckému, kterého jsem zdávna znal. A když jsme se přestěhovali v roce 2016 do Motola, našli jsme si střešovický sbor.

Rodiče tedy mají syna v Česku, říkals, že jedna sestra je v Holandsku, to je asi moc neteší, ne?

Oni jsou docela stateční. Je pravda, že maminka výhrady měla – proč do té strašné země s těmi Benešovými dekrety! A ještě je ta země tak ateistická!

Kdybys tedy měl srovnat tu naši, evangelickou církev s maďarskou reformovanou?

Liturgie je velmi podobná. Stejně tak písničky. Tady je hezké pojetí večere Páně, líbí se mi, že se stojí v kruhu, to v Maďarsku všude není. V Kecskemétu přicházelo na bohoslužby 500 lidí. Při večeri Páně sloužili tři faráři, dva z nich měli každý dva kalichy a třetí měl chleba. Lidé přicházejí jeden za druhým, stojí v řadě. Při tom množství lidí by to snad jinak ani nešlo. Bohoslužby jsou ovšem pak stejně daleko delší než tady, třeba na Velikonoce bylo až 15 křtů, večere Páně, dlouhé kázání, může to celé trvat i ke třem hodinám.

Tady ve Střešovicích se mi taky líbí, že máme vždycky v předsíni vytištěné kázání. V Maďarsku to bylo jinak, tam se dělaly nahrávky a my jako děti jsme pak šli za tím, kdo do kostela nemohl přijít, a to kázání jsme mu pustili. A taky jsme mu zazpívali.

Ještě se mi tady zdá dobré, že se vždycky sejdeme po bohoslužbách u kávy, tohle já jsem znal jako dítě jen z ciziny, ze Švýcarska, Holandska... V Maďarsku to nebylo zvykem.

Zpíváš s námi ve sboru, v Maďarsku ses hudbě taky nějak věnoval?

Chodil jsem do školy nazvané podle Zoltána Kodálye (světoznámý maďarský hudební skladatel), hudební výchovu jsme měli každý den a odpoledne byl pěvecký sbor, osm let jsem hrál na klavír, u nás v rodině každý na něco hrál. Hudba byla na prvním místě. Zato jsem málo sportoval.

Ještě by mě zajímalo, zda je pro tebe důležitější celková situace tady, nebo v Maďarsku. Kde jsi víc doma.

Určitě tady. Když jsem se rozhodl tady žít, měl jsem pocit, že k tomu patří kromě jazyka i znalost kultury, ekonomiky, i politika. Nelíbí se mi, co je běžné v té mezinárodní firmě, kde pracuju – jsou tam třeba Francouzi, kteří žijí v Česku už deset let, a nevědí o zemi nic! Neumějí jazyk, poslouchají jen francouzské rádio... Jistě že Čechem se nestanu, ale nemělo by mi to být jedno.

A kdybys měl porovnat Čechy s Maďary? Jejich mentalitu, povahu?

Já bych řekl, že Maďaři jsou mnohem otevřenější, mnohem víc komunikují. Jsou ohleduplnější. Mně tohle vlastně v Maďarsku až vadilo, že se o mě jiní moc zajímají. Tady se o mě nikdo nezajímal, to se mi líbilo. Co mi tu ale vadí – Češi se víc pokoušejí obcházet různé předpisy, nějak „vyjít“ – například klidně zaparkují na místě pro vozíčkáře, on si toho nikdo nevšimne, projde to...

Po Maďarsku se ti nestýská? Nikdy jste nepomysleli na to se tam přestěhovat?

Ano, někdy jsme o tom mluvili. Já bych to úplně nevylučoval, ale nebylo by snadné najít tam práci. Lákalo by mě bydlet na venkově, jenomže dojíždět za prací do města? A taky kvůli Hajnalce, se školou by to bylo hodně složité. Uvidíme.

Tak ještě něco na závěr?

Přestože jsem váhal, za možnost rozhovoru děkuju. My jsme tady u vás ve sboru rádi a já mám radost, že i Jarmila začala do kostela chodit, našla si tu kamarády, i Hajnalka se tu cítí dobře. A teď chystáme Jarmilin křest! Chvála Bohu za to.

Jana Plíšková

*Gábor Szabó
a Lída Janská –
příprava chlebů
pro bezdomovce*

NOVÉ TVÁŘE VE STŘEŠOVICKÉM SBORU . . .

Jmenuji se Alena Koblrová a je mi 27 let.

S mým mužem Pavlem máme roční dceru Evu. Momentálně jsem tedy na rodičovské dovolené, s Evičkou si celý den hrajeme, muzicírujeme, zpíváme, chodíme na procházky, plaveme, čteme si a skotačíme.

Před narozením dcerky jsem vystudovala diagnostiku materiálů na FJFI ČVUT a na stejné fakultě jsem začala studovat doktorát. Odborně se věnuji materiálovým vlastnostem tenkých vrstev.

Do střešovického kostela jsem poprvé přišla zhruba před čtyřmi lety. Přivedl mě sem Pavel, to jsme tedy ještě nebyli svoji a mně se tu zalíbilo, poznala jsem milé a přátelské lidi. Ve střešovickém kostele jsme měli s Pavlem svatbu a letos v červnu mě a Evičku Lenka Ridzoňová pokřtila.

Do střešovického sboru chodím ráda nejen na nedělní bohoslužby. Jsem vděčna za to, že sem patřím.

Jmenuji se Robert Pleskot, patříme k sobě spolu s Evou a našimi syny Jiřím, Alexandrem a Petrem. Je mi 54 let, vystudoval jsem medicínu a přes různé odbočky (třeba záchranka, praxe thajské masáže) jsem se dostal na oddělení urgentního příjmu v nemocnici v Motole. Na záchrance pracuji už jen občas, hlavně učím tzv. urgentní medicínu. Jsem učitel vůlí Boží, dědičně a natvrdo. Neumím nic než medicínu (trochu), a tak ji učím.

Do sboru jsem se dostal snadno – přešel jsem přes ulici. Tento šedesátimetrový výlet mi ale trval půl století. Vyrůstal jsem v mírně proticírkevním ovzduší, i když hledání víry začalo brzo. Boha jsem poznával spíš v přírodě než v lidech, ale už na vysoké škole jsem se setkal s lidmi, kteří mi ukazovali cestu k přesáhnutí sebe sama. Po seznámení s Evou jsem přičichl k žité křesťanské víře a moje tchýně Anička byla pro mne po celý život obrazem opravdové lásky k Bohu i lidem. Intelektuální zájem o buddhismus mě opustil po návštěvě buddhistického Thajska; tehdy jsem pochopil, že nechápu nic a že je potřeba jít k domácím kořenům. Buddhismu si nicméně dosud vážím a je mi stále blízký. Po svatbě jsme začali chodit do katolického sboru v Liboci, kde jsem se kostrbatě snažil sladit svoje vnímání světa s touto církví. Určující setkání s Bohem se však stalo při vyznání víry v střešovickém kostele před pěti lety. V Liboci jsem nebyl schopen posunout se dál a nakonec jsem tedy požádal Pavla o křest a jsem tu.

Děkuji vám a ať nás vede láska.

Robert

PS: Jestli vás konec taky dojal, prosím, promluvejte si s mojí ženou, ona vás uklidní...

TÁBOR VE STRMĚCHÁCH

Republika nám vysychá, ubývá dešťů i podzemní vody. Pro mnohé tvorstvo může být tento problém zcela osudový. Usychat mohou stromy, rostlinky i leccos dalšího. Není na škodu připravit se na nejhorší, tedy na to, že bychom my a ještě více děti a vnoučata čtenářů tohoto textu jednoho dne mohli bydlet v poušti. Ale ať už bude jakkoliv, nadále přijde každému člověku vhod, když budou v lidské populaci lidé žijící službou, podepření silnou vírou, znající své silné i slabé stránky a schopní komunikovat i spolupracovat s ostatními. Má-li církevní práce s mládeží nějaký cíl, pak právě výchovu těchto lidí.

A srpnový tábor ve Strměchách k tomuto cíli jaksepatří směřoval. Ranní pobožnosti, večerní dětmi velmi oblíbené „svítákovky“ i snaha děti povzbuzovat k tomu, aby se k sobě i k nám vedoucím chovaly mile a vstřícně, představovaly část naší výchovné strategie.

A ani téma té pouště nezůstalo stranou. Táborová hra, která provází snad každý letní dětský pobyt, měla letos téma „Popoupo“ (zkratka z trojsloví: Podivuhodná pouť pouští), tedy knížky o dětech, které se dostaly do vlastní deskové hry, již k vlastní smůle zasadily právě na poušť, snažily se dostat zase zpátky. Na začátku zmíněný výchovný záměr, motivující výběr tohoto díla, byl sice objeven až s psaním této zprávy, ale i jinak jsme uznali příběh za inspirovatelný. Jeho hrdinové prošli v průběhu své cesty značným osobním i duchovním růstem a co jiného přeje vedoucí dětem, o něž se stará, než právě toto?

Průběhem se tábor příliš nelišil od minulých let. Již zmíněné duchovní a výchovné programy, každodenní hry, jeden celodenní výlet, jedna noční hra i skvělá gottwaldovská kuchyně. Nakonec nezbyvá než zadoufat, že lidi, kteří se chystají a snad i těší na letní tábor 2020, jsou jak mezi vedoucími, tak mezi dětmi.

David Nadrchal

PŘÍFARSKÝ TÁBOR VE STŘEŠOVICÍCH

V posledním srpnovém týdnu se v kostele ve Střešovicích konal první přífarský tábor, který nesl název „Dobrodružství na hradě v Šúšanu“. Od pondělí do pátku se v kostele scházelo 18 dětí a každý den je provázel příběh o židovské dívce Ester. Biblické vyprávění jsme si zpestřovali písní a židovskou modlitbou *Šemá Jisrael* (Slyš, Izraeli). V průběhu celého týdne děti blíže nahlédly do života Perské říše a královského dvora v Šúšanu a na chvíli se staly i jeho obyvateli. Jako připomínku vítězství nad Hamanovými stoupenci, kteří chtěli všechny Židy vyhubit, jsme uspořádali dokonce hostinu. Ku této příležitosti si děti vyrobily dvorní masky, číše k radostnému hodování a někdo se vyparádil i šperky. Na hostině jsme i zatancovali tradiční židovský tanec v kruhu. Tvoření jsme prokládali venkovními hrami, a to buď hned v parku za kostelem, nebo na hřištích v okolí. A protože srpnové dny byly horké, uspořádali jsme pro děti hned dvě vodní olympiády. Podívali jsme se i do obory Hvězda, kde ve stínu stromů děti postavily z přírodních materiálů tři nedobytné hrady Šúšan. Uprostřed týdne jsme se vydali do Židovského města, kde nám Eva Knížková při návštěvě Klausovy synagogy a Starého židovského hřbitova pověděla něco více o židovské tradici. Děti si vše podstatné z každého dne zaznamenávaly do svých táborových deníků, kam si na závěr vlepily i svou fotku v táborovém triku nebo v masce. Myslím, že se první ročník přífarského tábora vyvedl, a doufám, že bude mít v dalších letech pokračování.

Markéta Majerová

*Bistro Na kopci –
odpoledne hudby,
občerstvení,
rozhovorů...*

SJEZD MLÁDEŽE

Sjezd nejen evangelické mládeže se letos konal v Novém Městě na Moravě a jeho téma se nazývalo *Open space*.

Ze střešovické mládeže jich tam vyrazilo asi 13. A někteří z nich si dali práci a odpověděli mi na několik otázek—Ema Pospíšilová, Johanka Vejnarová, Ráchel Ridzoňová a Štěpán Kepřta. Dají nám nahlédnout, co takový sjezd mládeže znamená. Třeba příští rok pojedete taky nebo k tomu povzbudíte své děti či vnoučata.

Co vlastně sjezd mládeže je? Kdybyste to měli stručně popsat někomu, kdo tam nikdy nebyl...?

EP: Celocírkevní setkání, které pořádá Oddělení mládeže naší církve. Většinou se jedná o první víkend v říjnu v menším českém městě. Náplní víkendu jsou přednášky, dílny, společné modlitby a na závěr v neděli dopoledne sjezdové bohoslužby. Program probíhá v kulturním domě a spí se v blízkých školách.

JV: Na sjezdu se potká celá (nejen) evangelická mládež z různých koutů republiky. Uvidíte zde spoustu nových lidí, s leckými se seznámíte. Jsou tam různé přednášky, diskuse a workshopy.

RR: Líbí se mi, že tam jezdí evangelická mládež z různých částí republiky. Během společných nedělních bohoslužeb nebo ve vlaku přeplněném baťoháři s karimatkami je ve vzduchu taková sounáležitost—my všichni jsme evangelíci a je nás přece jen docela dost. Sjezd taky člověka donutí jet do města, kam by se třeba jinak nedostal. Říká se taky, že to je dobrá příležitost se seznámit s novými lidmi. Taková snaha už mě přešla, zato jsem ale stále přesvědčena, že pro zachování zdravého myšlení a nadhledu je dobré potkávat i lidi z jiného okruhu, jiného sboru, jiného seniorátu.

Co vás tam překvapilo?

EP: Letos se sjezd konal v Novém Městě na Moravě a překvapilo mě, jak bylo vše blízko. Přednášky probíhaly v kulturáku, který byl od kostela vzdálen asi 200 metrů. Všechny školy, ve kterých se bydlelo, byly také v těsné blízkosti.

Pokolikáté jste na sjezdu byli?

EP: Počtvrté.

JV: Poprvé, a rozhodně tam plánuji jet i příští rok.

RR: Myslím podeváté.

ŠK: Myslím pošesté a předpokládám, že příští rok už nepojedu, protože se mi zdá, že už tam svým věkem (27) úplně nezapadám.

K čemu je takový sjezd dobrý?

EP: Potkám se s lidmi, které jsem dlouho neviděla. Taky je fajn tam jet v partě a pobýt nějakou dobu spolu. Plus se člověk dostane do pěkného města, ve kterém třeba ještě nebyl.

JV: K potkání nových lidí, k setkání s kamarády z druhé strany republiky, taky se k různým tématům leccos dozvím.

ŠK: Obecně je to příležitost pro naši střešovickou partu jet společně na výlet, který má i program. Zároveň tam ale potkám spoustu lidí, které si pamatuju například z táborů s Pavlem Klineckým v Bělči apod.

Nějaký střípek? Co vám utkvělo, líbilo se, jste rádi, že jste byli u toho...?

EP: V sobotu večer jsme byly na modlitbách Taizé, které se konaly v krásném evangelickém kostele. To byl silný zážitek.

Co by tam opravdu mohlo být jinak?

EP: Myslím, že organizace je velmi dobrá. Není legrace uspořádat něco pro 500 lidí. Možná se občas zapomíná, že na sjezd jedou i lidé ve věku 14, 15 let. Na ně by se asi dalo s programem myslet více. Něco trochu živějšího než přednášky by asi ocenili.

JV: Mít možnost zůstat část dne ve škole, kde se spí (nebo si třeba přispat), by nebylo vůbec špatné. I když chápu, že školy musí někdo hlídat a nechce tam trávit víkend.

ŠK: Letošní program se mi zdál slabší. Zaujaly mě asi jen dvě přednášky a zdá se mi, že způsobem podání, někdy i tématem, vůbec neodpovídají tomu, že průměrný věk posluchačů je 16 let (můj odhad). V tomto ohledu myslím, že by organizátoři měli vymýšlet takový program, který bude jak naučný, tak i zábavný, nikoli formou zdoluhavé přednášky.

Pojedete tam za rok zase?

EP: Určitě!

JV: Rozhodně ano.

Ptala se a děkuje Lenka Ridzoňová

LETNÍ PUTOVÁNÍ MLÁDEŽE

Je to už ostatně tradice. Několikáté léto v řadě se setkává střešovická mládež se skupinami mladých z německého města Osnabrück a z rumunského Sibiu. „Rumuni“ jsou ale ve skutečnosti příslušníci německé menšiny, která do této části dnešního Rumunska přišla již z počátku 12. století. Komunikačním jazykem je ale angličtina, tou mluvíme všichni.

Každá delegace má své auto, svoji „dodávku“, těmi se přesouváme z místa na místo. Čechů je skoro vždycky nejvíc, letos nás bylo osm, s Pavlem Pokorným devět.

Destinace v podobě domovské země jedné skupiny se každoročně střídá. Letos vyšlo hostitelství na nás „střešovické“, a tak jsme společný čas od 8. do 12. července trávili v Krásné Lípě, kousek od národního parku České Švýcarsko. Bydleli jsme v nádherné dřevěné chalupě hned na kraji parku a podnikali výlety do přírody i do měst. Nechyběl celodenní výlet na Pravčickou bránu, prohlédli jsme si Rumburk i tamní evangelický kostel. Jeden den jsme strávili v nedalekém německém městečku Herrnhut (česky Ochranov), odkud pochází Jednota bratrská.

Na víkend jsme se pak přesunuli na evangelickou faru v Ústí nad Labem, k rodině mládeho faráře Tomáše Juna, kde nás v sobotu čekala celodenní brigáda. Brousili a natírali jsme plot, myli terasu, malovali pokoje v podkroví, vařili oběd pro bezdomovce a bourali podlahu ve sklepě. V neděli dopoledne následovaly bohoslužby, na kterých jsme rapidně zvyšovali návštěvnost. Po nich jsme se vydali na cestu směr Terezín.

V Terezíně byla zařízena prohlídka Malé pevnosti s anglicky mluvícím průvodcem. Pro všechny to byl silný zážitek. A pak jsme se již společně vraceli do Prahy, kde jsme ještě své rumunské a německé přátele na necelé tři dny ubytovali u sebe doma. Snídali jsme každé ráno na faře, odkud jsme vyráželi většinou do centra města za památkami. Prošli jsme Malou Stranu, Josefov nebo třeba Vyšehrad.

Brzy ráno v úterý 16. července jsme se museli rozloučit, obě skupiny čekala daleká cesta domů. Společné putování bylo jako každý rok krásné. Už se všichni moc těšíme na cestu příští rok po Německu.

Ema Pospíšilová

PUTOVÁNÍ 2020

Již několikáté putování mládeže české, německé a rumunské se uskuteční od 15. do 25. července 2020. Letos pojedeme do Německa. Představu o průběhu si můžete udělat z vyprávění Emy Pospíšilové v tomto zpravodaji. Pobyt bývá zčásti hrazen z grantu a také z příspěvku od našeho sboru. Více se můžete v průběhu jara dozvědět od faráře Pavla Pokorného.

DĚTSKÝ TÁBOR 2020

Milí členové sboru, přátelé, příznivci, rodičové i dítka, na léto roku 2020 chystáme spolu s naší mládeží opět dětský tábor – s biblickými příběhy, zpíváním, hrami a sportováním. Ve dnech 26. července – 2. srpna jsme si proto rezervovali oblíbený areál ve Strměchách u Pelhřimova. Hlásit se můžete u faráře Pavla Pokorného mailem, telefonicky či ústně už teď. Těšíme se!

VÍKENDY PRO DĚTI A PRO KONFIRMANDY V ROCE 2020

V příštím roce, ve dnech 6.–8. března, plánujeme uspořádat mimopražský víkendový pobyt pro konfirmandy. A potom totéž pro děti ve dnech 3.–5. dubna. Místo a program ještě upřesníme, můžete s tím však počítat ve svých rodinných plánech. Přihlašování a informace u obou farářů.

*Tábor
ve Strměchách*

*Přířfarský tábor
ve Střešovicích*

PŘÍSPĚVKY NA SBOROVÉ POTŘEBY

Do sbírek můžete přispívat při návštěvě kostela, všechny ostatní formy včetně saláru (s výjimkou nedělní chrámové sbírky) je možno vyřídít též individuálně u našich pokladníků nebo bankovním příkazem.

Číslo účtu: 2000275839/2010

Variabilní symbol (vyjadřuje účel)

salár	684
Jeronýmova jednota	911
varhany (údržba, opravy)	682 007
fond oprav	682 008
sborová diakonie	682 011

Sociální fond má účet č. 2500653381 / 2010

Fond dostavby má účet č. 2600120515 / 2010

(účty jsou vedeny u Fio banky)

Salár je dobrovolný příspěvek člena církve; doporučená výše je 5 % celoročních čistých příjmů; doporučený způsob úhrady je měsíční (nebo čtvrtletní) trvalý příkaz z bankovního účtu.

Specifický symbol (není nutný, napomáhá však identifikaci dárce) – použijte své osobní číslo (pod kterým jste evidováni jakožto členové našeho sboru); toto osobní číslo najdete na titulní straně velkého Evangelíka na adrese vedle svého jména; také vám je na požádání sdělí bratr farář Pokorný (tel. 224 312 107 nebo 731 314 689, e-mail: stresovice@evangnet.cz).

Sborové shromáždění v roce 2015 odsouhlasilo pro chrámové sbírky zavedení kupónů.

Každý člen sboru si může kupóny nakoupit u pokladníků předem a pak, místo finanční hotovosti, jimi dle svého uvážení přispívat do chrámové sbírky. Mají umožnit členům sboru u těchto prostředků odpočet z daní tak jako u saláru a darů věnovaných sboru nebo církvi.

Rádi vám vystavíme potvrzení o darech pro účely daňových odpisů. Jen si o ně prosíme požádejte včas. Nedokážeme je vystavit na počkání.

KONTAKTY

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Praze 6-Střešovicích

Náměstí Před Bateriemi 22, 162 00

Telefon fary a faráře Pavla Pokorného 224 312 107, 731 314 689

farářky Lenky Ridzoňové 222 361 121, 605 081 279

kurátora Tomáše Fendrycha 725 594 400

e-mail sboru: stresovice@evangnet.cz

sborové stránky: <http://evangelik.cz>

Osobní setkání a úřední záležitosti po telefonické domluvě.

SBOROVÝ PROGRAM

- úterý** 10:00 setkání maminek – 2x měsíčně
19:00 mládež
- středa** 10:00 biblická hodina v Domě seniorů na Bílé Hoře (1x měsíčně)
16:00 setkání dětí
17:00 výtvarná dílna pro malé děti (liché středy)
19:30 sbor. diakonie (1x za dva měsíce)
19:30 biblická hodina v rodině (1x měsíčně, aktuální informace na webu)
- čtvrtek** 15:00 Třetí čtvrtek – setkání obvykle s hostem (3. čtvrtek v měsíci)
19:00 biblická hodina
- neděle** 9:30 bohoslužby / souběžně nedělní škola pro děti

BOHOSLUŽBY V ADVENTNÍM A VÁNOČNÍM OBDOBÍ

22. 12. čtvrtá neděle adventní

- 9:30 bohoslužby s vánočním zvěstováním (divadlem) dětí
16:00 divadlo: Don Quijote a Carmen (Chvála důmyslného bláznovství)

24. 12. Štědrý den

- 15:00 bohoslužby

25. 12. Boží hod vánoční

- 9:30 bohoslužby s vysluhováním sv. večeře Páně

26. 12. svátek Štěpána

- 9:30 bohoslužby s vysluhováním sv. večeře Páně

JARNÍ PRÁZDNINY

Jarní prázdniny Prahy 6-10 budou od 22. do 28. února. Na tento týden máme objednáno 55 míst v penzionu Sola Fide v Janských Lázních. Někteří jste tam byli už vícekrát. Rádi bychom letos pozvali i další a strávili společný týden na horách. Více informací a přihlašování na listině v chrámové předsíni nebo u Dalibora Dračky.

VÝROČNÍ SBOROVÉ SHROMÁŽDĚNÍ

plánujeme na neděli 22. března 2020. Bude při něm také voleno nové staršovstvo.